

Sygn. akt: I C 185/18 upr.

Na rozprawie dnia 21 sierpnia 2018 r. nie stawił się pełnomocnik powoda (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą we W. – wniósł o rozpoznanie sprawy pod swoją nieobecność.

Pozwany J. K. nie stawił, zawiadomiony w trybie art. 139§1 KPC, ani też nie żądał przeprowadzenia rozprawy w swojej nieobecności.

Odstąpiono od nagrywania na podstawie art. 157§2 KPC.

Przewodniczący ogłosił wyrok zaoczny.

Przewodniczący:

Protokolant:

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 sierpnia 2018 r.

Sąd Rejonowy w Kętrzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia SR Tomasz Cichocki
Protokolant:	p. o. sekr. sąd. Aleksandra Sobótka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 21 sierpnia 2018 r. w K.

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą we W.

przeciwko J. K.

o zapłatę

oddala powództwo w całości.

Sygn. akt I C 185/18

UZASADNIENIE

Powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. wniósł o zasądzenie od pozwanego J. K. kwoty 1 305,41 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych. Podniósł, że pozwany na podstawie umowy pożyczki nr (...) z dnia 13.03.2014r. otrzymał kwotę pieniężną i zobowiązał się do jej zwrotu na warunkach określonych w umowie. Pozwany nie wywiązał się z obowiązku zwrotu kwoty pieniężnej. Pomimo wezwań wierzyciela pierwotnego i uprzedzenia o zamiarze cesji,

pozwany nie wypełnił obowiązków wskazanych w wezwaniu do zapłaty. W dniu 29.06.2017r. (...) sp. z o.o. zawarła z powodem umowę przelewu wierzytelności, cedując na powoda całość praw i obowiązków wynikających z umowy. Dalej podniósł, że dowodem tego, że przedmiotem umowy cesji była dochodzona pozwem wierzytelność jest wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji. Wyciąg ten jest generowany automatycznie. Identyfikator klienta jest numerem identyfikującym wg wierzyciela pierwotnego. Z kolei dowodem istnienia oraz obowiązku spełnienia świadczenia ciążącego na stronie pozwanej jest wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej z nr (...) (...) z 07.12.2017r. Zadłużenie strony pozwanej dochodzone pozwem wynosi 1 305,41 zł, w tym należność główna 1 08,20 zł oraz skapitalizowane odsetki w wysokości 197,21 zł, składające z się z odsetek wierzyciela pierwotnego przejętych w drodze cesji oraz odsetki ustawowe za opóźnienie naliczone od należności głównej przez powoda od dnia cesji wierzytelności do dnia poprzedzającego dzień złożenia pozwu.

Pozwany, zawiadomiony w trybie art. 139§1 k.p.c., nie stawił się na rozprawie i nie zajął stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 29.06.2017r. (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. zawarła z (...) Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą we W. umowę przelewu wierzytelności.

(d.: umowa - k. 18-21)

W elektronicznym załączniku do umowy cesji wskazano wierzytelność wobec pozwanego J. K. wynikającą z umowy z dnia 13.03.2014r. nr (...) na kwotę 1 108,20 zł tytułem kapitału i 163,20 zł odsetek.

(d.: wyciąg – k.22)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów przedłożonych przez powoda.

W ocenie Sądu, powództwo nie jest zasadne, albowiem powód nie udowodnił swojego roszczenia.

Ciężar dowodu w zakresie wysokości i wymagalności roszczenia, osoby pozwanego, terminów płatności pożyczki, momentu wypowiedzenia pożyczki, terminów płatności i naliczania odsetek od należności głównej, stosownie do art. 6 KC obciążał powoda. Powód na dowód istnienia swojej należności, poza umową przelewu wierzytelności oraz wyciągiem z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego, nie przedstawił żadnego dowodu istnienia wierzytelności ani jej wysokości. Z przedłożonych dokumentów nie wynika natomiast ani wysokość zobowiązania pozwanego wobec wierzyciela pierwotnego ani terminy jego płatności, ani też zasadność czy terminy naliczania odsetek od należności głównej ani ostatecznie rodzaj i charakter umowy zawartej przez powoda z wierzycielem pierwotnym.

W szczególności strona powodowa nie przedłożyła umowy pożyczki, którą pozwany miał zawrzeć z (...) sp. z o.o. z siedzibą w W.. Nie wiadomo wobec tego czy była to umowa pożyczki czy też umowa innego rodzaju oraz jakie były obowiązki stron i terminy spełnienia przez pozwanego określonego w umowie zobowiązania. Nie wiadomo również jaka była pierwotna wysokość zobowiązania powoda, czy ewentualna pożyczka miała zostać zwrócona w ratach czy też jednorazowo. Brak pierwotnej umowy skutkuje również brakiem dowodu wymagalności dochodzonej przez stronę powodową kwoty.

Dowodem istnienia pierwotnego zobowiązania i jego wysokości nie jest w szczególności umowa przelewu wierzytelności, albowiem nie zawiera ona nawet wzmianki, iż obejmuje również wierzytelność wierzyciela pierwotnego w stosunku do pozwanego. Takim dowodem nie jest także wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji (k. 22).

Również wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu, na który powołuje się powód, nie jest dowodem istnienia zobowiązania pozwanego. Samo dokonanie zapisu w księgach funduszu o istnieniu wierzytelności nie wiąże się

bowiem z domniemaniem prawnym, iż wierzytelność ta istnieje, brak bowiem jakiegokolwiek sposobu kontroli prawidłowości podstaw dokonywanych wpisów, poza ich prawidłowością formalną. Organy funduszu nie mają wystarczających kompetencji do zbadania, czy nabywana wierzytelność faktycznie istnieje. O ile należy przyjąć, że wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu potwierdza fakt dokonania cesji (nabycia wierzytelności), o tyle do wykazania istnienia wierzytelności, konieczne jest przedstawienie przez fundusz odpowiednich dowodów. Domniemanie zgodności z prawdą treści dokumentu w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nie obejmuje bowiem faktu istnienia wierzytelności nabytej przez fundusz sekurytyzacyjny w drodze przelewu (tak SN w uzasadnieniu uchwały z 7.10.2009r., III CZP 65/09, OSNC 2010/4/51). Wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego potwierdza jedynie sam fakt zdarzenia w postaci cesji wierzytelności. Nie stanowi jednak dowodu na skuteczność dokonanej cesji wierzytelności oraz istnienia i wysokości nabytej wierzytelności (vide - wyrok SN z 13.06.2013r., V CSK 329/12, LEX nr 1375500). Należy także wskazać, iż stosownie do art. 194 ust. 2 ustawy z 27.05.2014r. o funduszach inwestycyjnych (j.t.: Dz.U. z 2014r. Nr 157 ze zm.) moc prawna wyciągu jako dokumentu urzędowego nie obowiązuje w postępowaniu cywilnym.

Podkreślić przy tym należy, iż jakkolwiek powód powołał się na w/w wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego, jednak nie przedłożył go sądowi.

Dowodem istnienia wierzytelności wobec pozwanego oraz jej wysokości nie jest także pismo (...) S.A. z dnia 17.11.2017r. (k. 23) adresowane do pozwanego. Powód nie przedłożył bowiem żadnego dowodu doręczenia pozwanemu tego pisma, ani tym bardziej uznania przez pozwanego wskazanego w nim zobowiązania.

Należy także pamiętać, iż warunkiem żądania zwrotu pożyczki, stosownie do art. 720 k.c., jest uprzednie wydanie przedmiotu pożyczki (tj. określonej ilości pieniędzy lub rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku) pożyczkobiorcy przez pożyczkodawcę. Dopóki bowiem przedmiot pożyczki nie zostanie wydany, nie aktualizuje się obciążający pożyczkobiorcę obowiązek zwrotu. Wykonanie tego świadczenia, stosownie do art. 6 k.c. powinien udowodnić pożyczkodawca lub, tak jak w rozpoznawanej sprawie, powód, który wstąpił w jego prawa. Powyższa okoliczność nie została natomiast przez powoda w żaden sposób wykazana.

Stąd, biorąc pod uwagę wskazane powyżej okoliczności, Sąd uznał, iż przytoczone przez powoda w pozwie okoliczności faktyczne i przedłożone dokumenty nie pozwalają na ustalenie istnienia stosunku prawnego pomiędzy pozwanym, a wierzycielem pierwotnym, dalej istnienia po stronie pozwanego nie spełnionego zobowiązania wobec wierzyciela pierwotnego ani jego wysokości oraz terminu wymagalności.

Wobec powyższego, w ocenie Sądu, istnieją w sprawie uzasadnione wątpliwości, uniemożliwiające przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda odnoszących się do istnienia, wysokości oraz wymagalności zobowiązania. W tych okolicznościach pomimo zaistnienia formalnych przesłanek do wydania w sprawie wyroku zaocznego wskutek nie działania w sprawie pozwanego, powództwo nie mogło być uwzględnione.

Zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w art. 6 kc, ciężar udowodnienia faktu spoczywa na tym, kto z tego faktu wywodzi skutki prawne. Na gruncie prawa procesowego odpowiednikiem cyt. przepisu jest art. 232 kpc, zgodnie z którym strony zobowiązane są wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W myśl przytoczonych przepisów, to na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie.

Powód winien zatem wykazać wszystkie okoliczności stanowiące podstawę żądania pozwu. W rozpoznawanej sprawie strona powodowa jest podmiotem profesjonalnym, wobec czego winna być świadoma wystąpienia negatywnych konsekwencji procesowych w przypadku, gdy powołuje mniej dowodów, niż tego wymaga materialnoprawna podstawa zgłoszonego roszczenia.

Nadto wskazać należy, iż w sprawach cywilnych rzeczą Sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych

dla rozstrzygnięcia sprawy – obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (por. Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz pod red. A. Zielińskiego, Wydawnictwo C.H. Beck, wyd. 6, Warszawa 2012 r.).

Nie można było również w uznać, że pozwany nie przedstawiając swojego stanowiska w rzeczywistości uznał powództwo. Brak merytorycznego zaprzeczenia twierdzeń powoda przez pozwanego nie zwalniał bowiem powoda z wykazania podstawowych okoliczności wskazujących na zasadność żądania. Ciężar udowodnienia faktu należy rozumieć bowiem nie tylko jako obarczenie jednej ze stron procesu obowiązkiem przekonania sądu dowodami o prawdziwości swoich twierdzeń, ale również konsekwencjami zaniechania realizacji tego obowiązku lub jego nieskuteczności (tak SN w wyroku z 7.11.2007r., II CSK 293/07)

Sąd jest zobligowany do uznania twierdzeń powoda przy bezczynności pozwanego jedynie w przypadku braku wątpliwości co do zasadności pozwu. W rozpoznawanej sprawie natomiast powód nie przedłożył dowodów dostatecznie uzasadniających jego roszczenie.

Mając na względzie wszystkie powyższe okoliczności, Sąd oddalił powództwo jako nieudowodnione.